

Předmluva

Jednoho pošmourného dne začátkem jara u mě zaklepal přítel Honza Müller, můj oblíbený společník pro hluboké rozhovory o všelijakých tématech mezi nebem a zemí, o kterých jeden či druhý občas napíšeme nějakou tu knížku. Poslal mi právě první verzi své „Hnízdilografie“, ke které jsem měl několik kritických poznámek. Proto mě překvapilo, když mi můj přítel ke konci setkání navrhl, abych ke knize napsal předmluvu. Přesně řečeno, docela mě to vystrašilo.

Strach je možná ten nejdůležitější aspekt koronakrize. Nyní, kdy tyto řádky začátkem dubna 2021 píši, opravdu netuším, zdali pandemie, která změnila naše životy snad nejvíce od druhé světové války, bude v době, kdy toto budete číst, již zažehnána, nebo v důsledku objevení se dalších mutací viru pokračuje. Také netuším, jaké společen-

ské následky bude mít ona doba, ve které děti nechodily do škol a my jsme nesměli opouštět hranice okresů, kdy byly obchody, kina, galerie, divadla a mnoho dalších míst a činností zavřeno nebo zakázáno. Jsem ovšem přesvědčen, že onen virus způsobil jedno – konfrontoval každého z nás (a každého jinak) s jeho nebo jejím zcela individuálním strachem. Stali jsme se, ať už tak, či onak, mnohem citlivější nejen na vlastní a cizí obavy, ale i na strašení, zákazy a nařízení. Ocitli jsme se tváří v tvář svému malému vnitřnímu dítěti, které se bojí a které, zároveň, se kvůli tomuto svému strachu nemá rádo. Což potom často projektuje na okolní svět, na ty druhé, kteří se odlišují.

Možná právě kvůli této senzibilizaci jsem si svého okamžitého úleku povšiml. A vzápětí i svého ega, které se krásně nafouklo – wow, napsat předmluvu ke knize o panu doktorovi, jež si hluboce vážím! Usoudil jsem, že je lepší, když se mé ego prosadí a já předmluvu opravdu sesmolím, protože by to mohlo být zábavné. Něco jako napsat návod k použití výbušniny.

V této knize totiž došlo k zajímavé fúzi dvou lidí, která má podobný efekt, jako když opravdu rychle dáte dohromady dvě polokoule uranu 235. Vznikne něco třaskavého, co se mnoha lidem nebude líbit. Protože to může rozmetat jejich pevně daný názor, který nechtějí měnit.

Že je Jan Hnízdl v mnoha kruzích považován za kontroverzní osobu, je známo. Také to, jak učí „své marody“ na-

slouchat více svému tělu než se nechat řídit tím, co jim servíruje farmaceuticko-medicínský byznys. Jeho názory budí u mnoha lidí nesouhlas. Často jsou to ti, kteří v dnešní společnosti mají nejen autoritu – například jistá skupina vědců –, ale i moc. Na kritiku je Hnízdl jistě zvyklý, vždyť má i Bludný balvan od spolku skeptiků Sisyfos (nechci zatajit, že mu ho tak trochu závidím).

Co ale přesně znamená ten pojem „kontroverzní“? Aby někdo byl sporný, proti srsti, vyvolával protichůdné názory, a tím přiváděl lidi k (za)myšlení, musí být především komplexní, tedy – celistvý. Musí projít určitým životním procesem. Teprve když si zažije své, když se ze Saula stane Pavel, když se mu párkrát převrátí vidění vzhůru nohama, když si projde peklem, teprve tehdy začne mít „koule“ na to, nebát se. A tady jsme zpátky u strachu. Nejde o to, ho nemít. Strach nemají jen blázni. Jde o to, přijmout ho a ustát.

Zde lze ovšem namítnout, že „kontroverzní“ jsou i naši současní politici. I ti, kteří nám vládnou, jsou přeci často takto označováni. Rozdělují společnost, vládnou právem silnějšího, manipulují a ničí svobodu. Mohli bychom napsat, že „kontroverzní“ lékaři jako MUDr. Hnízdl či jiní „kontroverzní“ intelektuálové, vědci či umělci bojují proti moci „kontroverzních“ politiků? Je to jen zmatení pojmů?

Jak známo, lékař, který se nedokáže vcítit do nemocného, nemůže doopravdy léčit, leda předepsat pilulky. Opravdový léčitel, healer, tedy lékař onoho starého, archetypál-

ního druhu, musí s nemocným opravdu soucítit a často i sám projít v životě nemocí a strádáním. Musí se dotknout smrti. Jak to bývalo u šamanů zvykem, je při obřadu rozerván na prvočástice a opět, svou vlastní silou, se musí dát dohromady. Můžeme tedy říct, že ačkoliv existují dvě sorty kontroverzních lidí – ti, kteří dnes ničí naši společnost, a ti, kteří se jí snaží uzdravit z covidové epidemie strachu –, mají v sobě cosi podobného.

Ve druhé polovině knihy líčí Honza Müller krizi, ke které došlo mezi jím a Hnízdilem. Vypráví, jak druhý jmenovaný spadl do stavu totálního vyčerpání, přepracování, boje nejen s „těmi tam“, ale i se sebou samým. Nabízí se myšlenka, že pokud dlouhou dobu vedeme boj s destruktivními silami, tak něco z nich ulpí i na nás. Což pak hodně bolí, fyzicky i psychicky. A může to vést třeba k tomu, že se cítíme tak trochu jako mučedníci a nemáme moc trpělivost s těmi, kdo by náš boj za lepší svět nechápali.

Jakkoliv tedy kniha začíná téměř idylickou shodou, končí napínavou kontroverzí. Roušky ano, či ne? Indikují testy skutečné onemocnění? A co očkování – je nezbytné, či škodlivé? Autor se odvažuje kritizovat Hnízdilovu kritiku vlády. A to je velká přednost této knížky.

Jak Honza Müller, tak já máme otce, kteří byli členy KSČ. I Jan Hnízdil mluví o tom, že ještě na začátku vysoké školy vlastnil legitimaci strany a v jeho rodině se četlo Rudé právo. Všichni tři jsme poznamenáni tou „jedinou správnou

pravdou“. Pamatuji se, jak jednoho dne, tou dobou se již schylovalo k pražskému jaru, přišel můj táta domů zjevně rozhozen. Vyprávěl, že se účastnil jakéhosi stranického školení na filozofické fakultě. A že tam byl pozvaný profesor z Kanady, který jim prezentoval několik pohledů na jistý filozofický problém. Když se pak chystal odejít, ozvalo se několik soudruhů-posluchačů s otázkou, který z těchto různých názorů je tedy pravdivý. Na to pan profesor pozvedl obočí a ostrým pohledem se podíval do auditoria: „Pánové, to je zvláštní otázka. Já jsem filozof, nikoliv dogmatik. To, co je pro vás pravda, si už musíte rozhodnout sami. Každý zvlášť.“ A odešel.

Hledání pravdy je krásná věc. S hlásáním pravdy to ovšem nemá nic společného. To druhé je v našem malém státně, který byl téměř neustále pod nadvládou někoho cizího, bohužel velice rozšířené. O to více, když nyní, skrze sociální média, je téměř nekonečná víra ve vlastní pravdu velice snadná. Podporování svou facebookovou či twitterovou bublinou jsme náchylní označovat ty, kteří mají jiný pohled na věc, za hlupáky či dezinformátory. Knížka, kterou držíte v ruce, podává v mnoha aspektech odlišný pohled na medicínu ústy doktora, který je z pohledu Babišovy vlády nebezpečným protivníkem v boji o veřejné mínění. Dává prostor názorům známého lékaře, jež většina médií nechce zveřejnit. Ale přitom se Hnízdilova slova snaží ukázat v jistém kontextu.

„Ten, kdo ustojí nesouhlas“

Tento dialog dvou Honzů může být pro čtenáře příležitostí udělat si vlastní obraz. Pomoci nalézt postoj, který by mohl vydržet i postoje odlišné. Kniha je na každé stránce plná námětů k zamyšlení a funguje jako fitko pro čtenářův mozek. Fitnesscentra byla jako první v rámci „opatření“ zavřena. Pak zakázali školy, volný pohyb a zpívání. Nezbyvá než si tohle vše nějak vynahradiť, vzít si to zpátky. Zde jsem optimista. V tom má totiž český národ, možná právě díky časté nadvládě psychopatů, úžasný trénink.

Jan Bílý,

propagátor systemických konstelací